

13. 7. 2023

ID: 116655

Opatrovník, příslušnost soudu

Samotná okolnost, že dotčené nezletilé děti, na jejichž ochranu jsou opatrovnická opatření navrhována, mají na území České republiky (spolu s jejich otcem) povolen trvalý pobyt, pro aplikaci čl. 33 odst. 2 Smlouvy o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních, sjednané mezi SSSR a ČSSR v Moskvě dne 12.8.1982 a vyhlášené pod č. [95/1983 Sb.](#) nepostačuje, jestliže zde (v České republice) dotčené děti fyzicky nejsou přítomny (ani zde doposud nikdy nebyly a ani zde nemají žádný majetek).

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 24 Cdo 214/2023-116 ze dne 29.3.2023)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci nezletilých: a) AAAAA (pseudonym), narozená XY, b) BBBBB (pseudonym), narozená dne XY, c) CCCCC (pseudonym), narozený XY, a d) DDDDD (pseudonym), narozený XY, všichni státní příslušníci Ruské federace, bytem XY, pobyt v ČR povolen na adrese XY, všichni zastoupeni procesním opatrovníkem Úřadem pro mezinárodněprávní ochranu dětí, se sídlem v B., dětí otce K. S., narozeného XY, státního příslušníka Ruské federace, pobyt v ČR povolen na adrese XY, zastoupeného JUDr. B.K. Ph.D., advokátkou se sídlem v P., za účasti T. B., narozeného XY, bytem XY, o jmenování opatrovníka nezletilých, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 28 Nc 11001/2022, o dovolání otce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2022, č. j. 18 Co 264/2022-90, tak, že dovolání otce se zamítá.

Z odůvodnění:

Otec se návrhem podaným u Obvodního soudu pro Prahu 3 dne 3.2.2022 domáhal, aby opatrovníkem všech nezletilých dětí byl jmenován T. B., který „je oprávněn podat za nezletilé děti žádost o vydání cestovního pasu a jiných příslušných dokladů v Ruské federaci, které umožní dětem příjezd do České republiky“, a „je povinen doprovodit nezletilé děti z adresy jejich pobytu XY, Ruská federace do České republiky a předat otci na adrese XY“. Návrh odůvodnil tím, že je biologickým otcem všech nezletilých dětí, narozených v Ruské federaci z náhradní matky, a jako otec je i zapsán v jejich rodných listech. Otec i nezletilí jsou občany Ruské federace, v České republice byl všem povolen trvalý pobyt. Otec se fakticky zdržuje (má zde bydliště a podnikání) v České republice, zatímco nezletilí doposud žijí v Ruské federaci a péči o ně zajišťují chůvy. Proti otci, který je právníkem specializovaným na problematiku náhradního rodičovství a je aktivistou za práva neplodných párů i samostatných rodičů, je v Ruské federaci vedeno trestní stíhání pro údajné obchodování s lidmi. Vyšetřování je vedeno vyšetřovací komisí, zřízenou v lednu 2020, která (vedle zadržení několika lékařů, pracovníků reprodukčních klinik, i právníků specialistů na problematiku surogátního mateřství) zabavila při domovní prohlídce mimo jiné cestovní doklady všech nezletilých dětí, bez nichž děti nemohou vycestovat za otcem do České republiky. Otec, který má zájem žít s nezletilými v České republice, však nemůže zažádat o vydání cestovních dokladů nezletilých za situace, kdy je v Ruské federaci trestně stíhán. Proto požaduje, aby soud pro obstarání této záležitosti a pro poskytnutí asistence na cestě do České republiky ustanovil pana T. B. opatrovníkem nezletilých „podle § 465 a násl. občanského zákoníku“.

Obvodní soud pro Prahu 3 usnesením ze dne 20.7.2022 č.j. 28 Nc 11001/2022-75 řízení zastavil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že podle čl. 32 Smlouvy o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských,

rodinných a trestních, sjednané mezi SSSR a ČSSR v Moskvě dne 12.8.1982 a vyhlášené pod č. [95/1983](#) Sb. (dále též jen „Smlouva“), jíž jsou Česká republika a Ruská federace jako nástupnické státy smluvních stran vázány, je v této věci (zřízení opatrovnictví nezletilým dítětem) dána pravomoc ruských státních orgánů, neboť nezletilí mají ruské občanství, a není na místě aplikace zvláštního pravidla příslušnosti podle čl. 33 odst. 2 Smlouvy, jehož se dovolává otec. Soud prvního stupně vysvětlil, že z gramatického výkladu čl. 33 odst. 2 Smlouvy (podle něhož v neodkladných případech může orgán druhé smluvní strany sám učinit přiměřená dočasná opatření podle svého právního řádu) vyplývá, že aplikace tohoto zvláštního pravidla soudní příslušnosti je možná „pouze pro (jednotlivá) poručnická a opatrovnická opatření, nikoliv pro konstituování opatrovnictví či poručenství samého“. Nadto by činnost opatrovníka, který má být jmenován, „musela být realizována na území České republiky a nikoliv tím způsobem, že by opatrovník odjížděl vyřizovat záležitosti nezletilých v Ruské federaci“. Podle poznatků z praxe ÚMPOD (procesního opatrovníka nezletilých) lze navíc předpokládat, že v takovém případě by ruské orgány přikročily k přijetí vlastních opatření, jimž by byla dána přednost před opatřeními cizozemským. Protože na uvedených závěrech „nic nemění ani případný (otcem tvrzený) šikanózní kontext postupu ruských orgánů, ani fakt, že dítětem byl v České republice povolen trvalý pobyt či deklarované kvality osoby navrhované za opatrovníka“, soud prvního stupně uzavřel, že v dané věci není dána mezinárodní příslušnost českých soudů, a proto je nutno řízení podle ustanovení § 104 odst. 1 o.s.ř. zastavit.

K odvolání otce Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 9. 2022 č. j. 18 Co 264/2022-90 usnesení soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud přisvědčil závěru soudu prvního stupně, že z čl. 32 a 33 dvoustranné mezinárodní smlouvy mezi SSSR a ČSSR ze dne 12.8.1982 vyplývá, že v daném případě, kdy všechny nezletilé děti jsou státními příslušníky Ruské federace jako jedné ze smluvních stran, jsou soudy této smluvní strany zásadně mezinárodně příslušné k řízení o konstituování a zrušení opatrovnictví nezletilých. Pokud tato Smlouva v čl. 33 odst. 1 výjimečně zakládá mezinárodní příslušnost soudu, jehož pravomoc není dána na základě kritéria státního občanství (podle čl. 32 Smlouvy), k přijetí „nezbytných poručenských nebo opatrovnických opatření“ na ochranu zájmů občana smluvní strany, jejíž orgány jsou ke zřízení nebo zrušení poručenství a opatrovnictví mezinárodně příslušné, vztahuje se úprava „pouze na situaci, kdy tato osoba má na území smluvní strany zasahujícího soudu bydliště, přechodný pobyt nebo majetek“. V daném případě však „hypotéza článku 33 odst. 1 Smlouvy není splněna“, neboť nezletilí občané Ruské federace se fakticky zdržují na území Ruské federace a z povahy navrženého opatření se podává, že se netýká majetku na území České republiky. Z čl. 33 odst. 2 Smlouvy se pak podává, že mezinárodní příslušnost soudu jedné smluvní strany k přijetí přiměřeného neodkladného dočasného opatření (odlišného od nezbytného poručenského nebo opatrovnického opatření ve smyslu čl. 33 odst. 1 Smlouvy) je založena pouze pro případ, kdy je nutno zasáhnout ve prospěch občana druhé smluvní strany, který se nachází na území smluvní strany zasahujícího soudu. Proto za dané situace, kdy nezletilí občané Ruské federace v době zahájení řízení fakticky bydleli (a dosud bydlí) na území Ruské federace, je podle názoru odvolacího soudu zřejmé, že „k dovození absence podmínek pro výjimečné uplatnění mezinárodní příslušnosti českých soudů podle článku 33 odst. 1, resp. 33 odst. 2 Smlouvy zcela postačuje již skutečnost, že bydliště nezletilých nebylo v době podání návrhu na území České republiky“. Otcem namítané „okolnosti, týkající se důvodů, pro něž necestuje do Ruské federace, jsou z výše uvedených důvodů pro posouzení mezinárodní příslušnosti českých soudů k řízení o návrhu na jmenování opatrovníka nezletilým zcela nerozhodné“.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal otec dovolání. Namítal, že není správný závěr odvolacího soudu, že v dané věci není dána mezinárodní příslušnost českých soudů. Otec nijak nezpochybňuje, že podle čl. 32 Smlouvy mezi ČSSR a SSSR ze dne 12.8.1982 by za běžných podmínek byla ke zřízení opatrovnictví nezletilých dána pravomoc orgánů Ruské federace, má však za to, že na jeho případ „přiléhá výjimka z tohoto pravidla aplikovatelná pro mimořádné případy

uvedená v čl. 33 odst. 2 Smlouvy, podle kterého je dána kompetence českých soudů v neodkladných případech o ustanovení opatrovníka rozhodnout“. Postup podle tohoto článku Smlouvy je podle mínění dovolatele odůvodněn samotnou povahou situace, když se jedná o nezletilé děti bez osobních dokladů, bez styku s otcem, svým jediným rodičem, a bez možnosti fakticky vycestovat z Ruské federace. Děti jsou prakticky uvězněny v Ruské federaci, kdy navíc s přihlédnutím k aktuální mezinárodně politické situaci není vyloučeno ani definitivní uzavření státních hranic mezi dotčenými státy. Jen těžko si tak lze představit větší neodkladnost a nezbytnost přijmout přiměřené opatření než zajistit ochranu těmto nezletilým dětem. Opačná argumentace soudů podle mínění otce „postrádá logiku a ve svém důsledku vede k absurdním závěrům“. Jestliže soudy dovozují, že podle čl. 33 odst. 2 Smlouvy je možno činit pouze určitá (jednotlivá) opatrovnícká opatření, znamenalo by to, že v případě jakékoliv mimořádné situace soudy neučiní žádné opatření, nebyl-li již v minulosti, pravděpodobně pro jistotu, jmenován opatrovník smluvní stranou, jíž je opatrovaný občanem. Za těchto okolností by ale čl. 33 odst. 2 Smlouvy zcela postrádal význam, neboť by se neaplikoval prakticky nikdy. V pochybnostech měly soudy zvolit extenzivní výklad daného ustanovení a interpretovat jej mimo jiné ve světle judikatury Ústavního soudu, Vídeňské úmluvy o smluvním právu a Úmluvy o právech dítěte, „vše navíc v kontextu aktuální mezinárodněpolitické situace, kdy Rusko je dnes de facto teroristickým státem, který na Ukrajině bombarduje civilní cíle, včetně škol a nemocnic, jsou s ním omezovány diplomatické styky a jsou vůči němu přijímány bezprecedentní mezinárodní sankce“. Dovolatel přitom poukázal na judikaturu Ústavního soudu, která se zabývá nepřijatelností přepjatého formalismu při výkladu právních předpisů, s tím, že okolností, která může výklad psaného práva ovlivnit, jsou mimo jiné i společenské změny, mezi které podle názoru otce nyní bezesporu patří současný válečný konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou. V nynější situaci je tedy „při výkladu Smlouvy zcela namístě upřednostnit výklad, který umožní efektivní ochranu jednotlivce, než výklad, který dovozuje nemožnost učinit jakékoliv opatření k ochraně děti (navíc s trvalým pobytem v České republice) uvězněných v režimu, který momentálně více než kdy jindy nedodržuje základní lidská práva ani normy práva mezinárodního“. Ostatně i ratifikované mezinárodní smlouvy, které jsou součástí právního řádu České republiky, by měly podléhat stejným výkladovým metodám, jako jiné prameny práva, minimálně do té míry, že primárním cílem při interpretaci je vždy efektivní výklad právních norem a ochrana práv jednotlivce“. To vyplývá i z Vídeňské úmluvy o smluvním právu, jejíž smluvní stranou je jak Česká republika (vyhlášená pod č. [15/1988 Sb.](#)), tak Ruská federace. Dovolatel závěrem vytkl soudům, že při výkladu Smlouvy nezohlednily nejlepší zájem dítěte (příp. důležitost sjednocení rodiny), ačkoli povinnost jej zohlednit vyplývá mimo jiné z Úmluvy o právech dítěte, kterou rovněž ratifikovala jak Ruská federace, tak Česká republika. Nejlepší zájem dětí neprosazoval ani opatrovník dětí ustanovený pro dané řízení, který „zaujal relativně alibistické stanovisko případ dále neřešit a ponechat děti napospas ruským úřadům“, ačkoli se lze domnívat, že v zemi, jíž jsou státními občany, jejich nejlepší zájem není ani v nejmenším sledován. S ohledem na uvedené otec navrhl, aby dovolací soud zrušil usnesení soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu – dále jen „o.s.ř.“) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je

dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

V daném případě závisí rozhodnutí odvolacího soudu na vyřešení otázky určení mezinárodní příslušnosti (pravomoci) soudu ve věci jmenování opatrovníka (zřízení opatrovnictví) k nezletilým dětem, které jsou státními příslušníky Ruské federace a zároveň se v tomto státě fakticky žijí (bydlí), zatímco jejich jediný rodič (otec), rovněž státní příslušník Ruské federace, žije v České republice, kde má (i s dětmi) povolen trvalý pobyt. Jedná se přitom o otázku vyplývající z aplikace procesního práva (zastavení řízení podle § 104 odst. 1 o. s. ř. pro nedostatek podmínky řízení spočívající v nedostatku mezinárodní pravomoci soudu), takže skutečnost, že se tak děje v řízení, kde proti meritornímu rozsudku dovolání přípustné není (srov. § 30 zákona č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních), je nerozhodná (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19.12.2013 sp. zn. 30 Cdo 1510/2013, uveřejněné pod č. 39 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2014). Vzhledem k tomu, že tato právní otázka doposud nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešena, dospěl Nejvyšší soud České republiky k závěru, že dovolání otce je podle ustanovení § 237 o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Obvyklé bydliště nezletilých dětí na území jiného státu (zde v Ruské federaci), než ve kterém má proběhnout řízení, zakládá mezinárodní prvek. V projednávané věci nejsou pochybnosti o tom, že mezinárodní příslušnost (pravomoc) soudu pro dané řízení je nutno posoudit podle pravidel (kritérií) obsažených ve Smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních ze dne 12.8.1982, vyhlášené pod č. [95/1983](#) Sb. (dále též jen „Smlouva“), jíž jsou Česká republika a Ruská federace jako nástupnické státy smluvních stran vázány (srov. § 2 zákona č. [91/2012](#) Sb., o mezinárodním právu soukromém).

Podle čl. 32 Smlouvy je ke zřízení nebo zrušení poručenství a opatrovnictví dána pravomoc orgánu smluvní strany, jejímž občanem je osoba, které se poručenství nebo opatrovnictví zřizuje nebo zrušuje, pokud tato smlouva nestanoví něco jiného.

Podle čl. 33 odst. 1 je-li třeba učinit nezbytná poručenská nebo opatrovnická opatření na ochranu zájmů občana jedné smluvní strany, který má bydliště, přechodný pobyt nebo majetek na území druhé smluvní strany, orgán této smluvní strany uvědomí o tom bezodkladně orgán, jehož pravomoc je dána podle článku 32.

Podle čl. 33 odst. 2 v neodkladných případech může orgán druhé smluvní strany sám učinit přiměřená dočasná opatření podle svého právního řádu, avšak musí bezodkladně uvědomit orgán, jehož pravomoc je dána podle článku 32. Tato opatření zůstávají v platnosti až do doby, kdy orgán uvedený v článku 32 přijme jiné rozhodnutí.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že v daném případě ke zřízení opatrovnictví (jmenování opatrovníka) na ochranu zájmů dotčených nezletilých dětí, které jsou státními příslušníky (občany) Ruské federace, jsou zásadně mezinárodně příslušné (mají pravomoc rozhodnout) soudy Ruské federace. České soudy mohou i při neexistenci pravomoci (mezinárodní příslušnosti) podle čl. 32 Smlouvy učinit pouze neodkladná (dočasná) opatření za podmínek uvedených v čl. 33 odst. 2 Smlouvy. Z této koncepce právní úpravy, akcentující zásadu nezasahování do pravomoci orgánů druhé smluvní strany, je zřejmé, jak správně uvažují rovněž soudy obou stupňů, že na základě čl. 33 odst. 2 Smlouvy (za podmínek tam uvedených) jsou české soudy oprávněny přijmout (učinit) pouze jednotlivá opatrovnická opatření dočasné povahy, o jejichž provedení musí být příslušné ruské

orgány bezodkladně informovány. Přijetí těchto neodkladných opatření podle čl. 33 odst. 2 Smlouvy přitom není podmíněno (jak korektně uvažuje i dovolatel) předchozím „zřízením opatrovnictví“ dotčené osobě orgánem druhé smluvní strany (Ruské federace), jehož pravomoc je dána podle čl. 32 Smlouvy. Naopak vzhledem k výjimečnosti situace, jíž se zmíněný článek Smlouvy týká, je zřejmé, že spíše se bude jednat o opatření vůči osobě, k níž doposud opatrovnictví zřízeno nebylo. Dovolateli lze přisvědčit potud, že jeho návrhem je takováto aktivita českých soudů (podle čl. 33 odst. 2 Smlouvy) zamýšlena, jestliže požaduje, aby jmenovaný opatrovník byl oprávněn (a povinen) pouze ke zcela určitě vymezeným úkonům na ochranu dotčených nezletilých dětí (podání žádosti na vydání cestovních dokladů nezletilých dětí a jejich doprovod do České republiky).

Při posouzení, zda v projednávané věci lze dovodit mezinárodní příslušnost (pravomoc) českých soudů, je třeba mít na zřeteli, že čl. 33 Smlouvy zakládá pravomoc českých soudů, i když není dána podle čl. 32 Smlouvy, pouze v situaci předvídané v odstavci 2 tohoto článku. Podle čl. 33 odst. 1 Smlouvy, je-li třeba učinit nezbytná opatrovnická opatření na ochranu zájmů státního příslušníka občana Ruské federace, který „má na území České republiky bydliště, přechodný pobyt nebo majetek“, jsou české soudy toliko povinny (a oprávněny) o této situaci uvědomit příslušný orgán Ruské federace, jehož pravomoc je dána podle čl. 32 Smlouvy; uvedené ustanovení však pravomoc českých soudů rozhodnout v takových případech – a potud se odvolací soud ve svém úsudku mylí – nezakládá.

Oproti tomu čl. 33 odst. 2 Smlouvy, ze kterého dovozuje pravomoc českých soudů v dané věci sám dovolatel, mohou české soudy v neodkladných případech samy učinit (je zde založena jejich pravomoc) přiměřená dočasná opatření podle svého právního řádu, která platí „do doby, kdy orgán uvedený v článku 32 přijme jiné rozhodnutí“. Jelikož uvedené ustanovení neobsahuje podmínku, že osoba (zde nezletilé děti), jíž se má opatření týkat, „má na území České republiky bydliště, přechodný pobyt nebo majetek“, je zřejmé, že neodkladná opatrovnická opatření mohou české soudy učinit i vůči osobě, u níž je vazba (poměr) k České republice v menší kvalitě, než s jakou se počítá v čl. 33 odst. 1 Smlouvy. Vždy se však musí jednat o osobu, která se v době rozhodování soudu v České republice alespoň fyzicky nachází (anebo zde má nějaký majetek), tak aby zde existoval vůbec nějaký vztah (vazba) této osoby k České republice, jejíž orgány (české soudy) mají této osobě (jejím zájmům) poskytnout přiměřenou neodkladnou a dočasnou ochranu. Z této premisy pak vychází logický úsudek, že ochranu této osoby a jejich zájmů lze touto formou (opatřeními podle čl. 33 odst. 2 Smlouvy) úspěšně realizovat (s adekvátními právními následky) toliko na území České republiky, jejíž orgány (soudy) tato neodkladná opatření přijaly. Pouze takový výklad lze považovat za recipročně (vzájemně) souladný se zájmy obou smluvních stran, který náležitě respektuje nejen práva a zájmy dotčeného (ohroženého) jednotlivce, ale i mezinárodní suverenitu obou smluvních stran, tedy jak Ruské federace, tak v obdobných případech i České republiky.

Dovolací soud proto dospěl k závěru, že mezinárodní příslušnost (pravomoc) českých soudů k přijetí neodkladných (dočasných) opatrovnických opatření podle čl. 33 odst. 2 Smlouvy je dána pouze vůči osobě, která je v rozhodné době alespoň fyzicky přítomna na území České republiky nebo zde má majetek, přičemž působnost těchto opatření lze vztáhnout pouze na území České republiky (vůči orgánům České republiky).

Uvedené vztaženo na posuzovanou věc znamená, že samotná okolnost, že dotčené nezletilé děti, na jejichž ochranu jsou opatrovnická opatření navrhována, mají na území České republiky (spolu s jejich otcem, rovněž státním příslušníkem Ruské federace) povolen trvalý pobyt, pro aplikaci čl. 33 odst. 2 Smlouvy nepostačuje, jestliže zde (v České republice) dotčené děti fyzicky nejsou přítomny (ani zde doposud nikdy nebyly a ani zde nemají žádný majetek). Navíc – jak správně upozorňuje i soud prvního stupně – otcem navržená opatrovnická opatření mají přesah mimo území České republiky, neboť mají být realizována především na území Ruské federace (prostřednictvím orgánů Ruské federace). Za této situace proto odvolací soud – jak vyplývá z odůvodnění napadeného usnesení –

dospěl k věcně správnému závěru, že „české soudy nejsou k danému řízení mezinárodně příslušné“.

Opačný závěr přitom nelze dovodit ani s ohledem na specifické okolnosti daného případu. Za daného skutkového stavu dovolací soud sdílí obavy dovolatele o osud jeho nezletilých dětí a nepochybuje o tom, že navrhovaná opatrovnická opatření zřejmě sledují jejich zájmy a ochranu a směřují ke sjednocení rodiny. Přesto však s ohledem na výše podaný výklad nelze návrhu dovolatele vyhovět, neboť nelze pominout skutečnost, že vztah dotčených nezletilých dětí k České republice (jejímu území, jejím orgánům i její jurisdikci) doposud není – s ohledem na jejich dosavadní fyzickou nepřítomnost na území České republiky – v takové kvalitě, aby české soudy mohly v jejich (byť nepochybně nepříznivé) situaci patřičně zasáhnout. Okolnosti, které dovolatel akcentuje ve prospěch svých opačných úvah (poukazuje-li zejména na současnou mezinárodně politickou situaci, trestní stíhání otce na území Ruské federace i dosavadní přístup ruských úřadů k dětem), nemohou odůvodnit nerespektování mezinárodněprávních závazků, které České republice plynou z čl. 32 a 33 Smlouvy. Naopak jde spíše o důvody, pro které nelze rozumně očekávat, že by orgány Ruské federace v dané věci přistoupily k výkladu závazků České republiky odlišně (ve prospěch názoru dovolatele).

Z uvedeného vyplývá, že napadené usnesení odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu věcně správné. Protože nebylo zjištěno, že by bylo postiženo některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání otce podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ – Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)